

[Knut Jespersen.]

klassemøder bygger på, at der er nogle, der arbejder mere end andre, og der er andre, der ikke arbejder og tilegner sig meget mere end dem, der arbejder meget. Vi vil have et samfundssystem, hvor man arbejder for hinanden i fællesskab, ejer i fællesskab, kontrollerer i fællesskab og deler i fællesskab — det er en uhyggeligt antikonservativ tanke.

Men når man har den frimodighed at sige, at så kommer regeringen igen i den situation, at de ikke har den nødvendige forberedelse, så må jeg spørge: hvem siger, at folketinget og regeringen skal lave nødvendige forberedelser? En overenskomstsituation drejer sig om forhandlinger om fremtidige aftaler mellem to — og det skulle være ligeberettigede parter, men det er det jo ikke; arbejderne kan være medbestemmende om prisen, hvis de får lov, på deres arbejdskraft, men de kan i perioden mellem forhandlingerne jo ikke tage selv, og dér har arbejdsgiverne muligheder for at affolke virksomheder, nedlægge virksomheder og afskedige folk; det er også en af grundene til, at vi har denne masseledighed.

Jeg skal ikke sige meget mere om det, tiden er jo overordentlig knap. Men jeg synes, der er grund til at fastslå, at hr. Ninn-Hansen ikke besvarede mit spørgsmål om, hvad det er for konkurrerende lande, man taler om, når man siger, at vores omkostningsniveau er steget mere end deres. Jeg spurgte direkte: er det Norge, Sverige eller et andet land, der sigtes til, hvor man bruger mere til arbejdsløn for hver kroners produktionsværdi end i Danmark? Det vil jeg gerne vide.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ninn-Hansen) (KF):

Jeg synes, at såvel hr. Henning Philipson som hr. Knud Jespersen kom med vældig interessante indlæg om klassekampteorien o. lign., som jeg meget gerne vil drøfte ved en anden lejlighed. For det, jeg sagde før om de pågældende partier, betyder jo ikke, at jeg synes, deres indlæg er uinteressante. Jeg synes, det er de mest interessante modindlæg, der er kommet her i dag. Der er bare en betydelig afstand imellem os.

Der er nemlig den afstand, at jeg har den opfattelse, at jeg mener, man skal forberede en mulighed for at gennemføre en overens-

komst, hvor man kan få de elementer ind i overenskomsten, der også vedrører ydelser til staten, mens hr. Knud Jespersen og hr. Henning Philipson siger, det skal gå på den traditionelle måde, sådan må jeg forstå dem. Jeg har jo ikke sagt — det være sagt til hr. Henning Philipson — at der ikke kan komme konflikter, men jeg mener, man skal gøre, hvad man kan, for at undgå konflikter, og det, jeg undrer mig meget stærkt over under denne debat, er, at et parti som socialdemokratiet, der principielt har haft den opfattelse, at arbejdsmarkedets parter skal løse sagen, kan udtrykke en sådan tilfredshed, som vi har hørt i dag, med den måde, hvorpå man ordnede de sidste overenskomstforhandlinger. Jeg stemte for den, og det gjorde mit parti, fordi vi ønskede at undgå en konflikt. Vi var ikke enige i indholdet, men vi har også hele tiden erkendt, at der kan være situationer, hvor man skal hindre en konflikt, at det ikke altid kan være således, at man lader forhandlingerne gå i stykker. Det mener vi og har sagt hele tiden ærligt og klart, men derfor vil vi sandelig da ikke udtrykke tilfredshed med en ordning, hvor man lovgiver i virkeligheden uden at tale med de parter, det drejer sig om, eller i hvert fald uden at tage hensyn til deres synspunkter, for det er jo sådan, det kommer til at gå, hvis man ikke vil forberede tingene.

Jeg skal blot sige til hr. Jens Peter Jensen: jeg mener ikke, at man fjerner ansvaret ved at gennemføre en ordning som den foreslåede — og dér beder jeg hr. Jens Peter Jensen læse forslaget til folketingsbeslutning rigtigt — hvorved der etableres et sted, hvor man kan drøfte indkomst- og omkostningspolitiske spørgsmål regeringen og arbejdsmarkedets parter imellem; derved fjerner man da ikke ansvaret for nogen af dem. Spørgsmålet er langt snarere: hvad er der tilbage af deres ansvar, når de kun skal være tilskuere til, at det er regeringen og folketinget, der bestemmer det, når det kommer til stykket? Dér synes jeg snarere man kan tale om, at man fjerner et ansvar, som de også skulle have, og det er det, vi ønsker de skal have i fællesskab.

Jeg vil blot sige, at jeg synes, der var noget særdeles rigtigt i det, hr. Svend Erik Sørensen sagde i sit indlæg om, at det er særdeles tiltrængt, at vi drøfter hele denne